

רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי הָעֲנָקִים הַמַּצְחִיקִים

תומר רוזן גרייס

פרק אחד-עשר: לְרוֹמְלֵי וּלְבוֹמְלֵי יֵשׁ פִּיל

רוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי הִחְלִיטוּ לְלַכֵּת הַבֵּיתָה וּלְהִרְאוֹת אֶת הַפִּיל לְאַבָּא וְאִמָּא שֶׁלָּהֶם וּלְחֻבְרִים שֶׁלָּהֶם. הֵם יָלְכוּ קִדָּם אֶל הַבֵּית שֶׁל רוֹמְלֵי, וְאַחַר כֵּן אֶל הַבֵּית שֶׁל בוֹמְלֵי.

הַפִּיל הִלָּךְ אַחֲרֵיהֶם וְנִרְאָה שְׂמֵחַ מְאֹד שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֻבְרִים עֲנָקִים כְּאַלְהָה. מִדֵּי פַעַם הוּא חִכֵּךְ אֶת אָפוֹ בְּרִגְלוֹ שֶׁל בוֹמְלֵי, וּבוֹמְלֵי קָרַן מְאֹד.

הֵם הִלְכוּ וְהִלְכוּ, עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֶל הַגְּבֻעָה שֶׁעָלְיָהּ הָיָה הַבֵּית שֶׁל רוֹמְלֵי וְטַפְסוּ עָלֶיהָ. לַפִּיל לֹא הָיָה כָּל כֵּן הָיָה קִשָּׁה לְטַפֵּס, וּבְכָל זֹאת הוּא הִתְנַשֵּׁף קִצָּת.

כְּאִשֶּׁר אִמָּא שֶׁל רוֹמְלֵי פָתְחָה אֶת הַדֶּלֶת וְרָאָתָה מוֹלָה אֶת רוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי וּפִיל גָּדוֹל וְשֶׁלֶם עוֹמֵד בֵּינֵיהֶם, הִיא נִדְהָמָה כָּל כֵּן, שֶׁהִיא הִתְיַשְּׁבָה עַל הָרֶצֶף.

”פִּיל! מֵאֵין הַשְּׂגָתֶם פִּיל?”

"אמא, הוא פשוט בא אתנו מהיער, " הסביר רומלי.

"מאיזה יער?" שאלה אמא שלו.

"מהיער האפל, " ענה רומלי.

"מהיער האפל? אתם הייתם ביער האפל?" נדהמה אמא של רומלי.

"כן אמא, זה בסדר, לא קרה לנו כלום, " אמר רומלי.

"חוץ מזה שנפלנו וטפסו עלינו למורים, " הסביר בומלי – אבל זה לא בדיוק הרגיע את אמו המדאגת של רומלי...

"... ומה עם הפיל הזה?" שאלה אמא של רומלי והצביעה לעבר הפיל, שעמד בחצר ולחץ את הדשא.

"הוא נחמד מאוד, אמא, הוא חית המחמד של בומלי עכשו, וגם שלי, " הסביר רומלי.

"אבל אני לא רוצה שהוא יאכל לנו את כל הדשא, " אמרה אמא, "אני אצטרף לספר על זה לאבא כשהוא יחזר מן העמק הרחוק – הוא הלך לשבוע בערך, כדי לעזור שם לחבר הענק שלו לבנות משהו בחצר שלו."

"אל תדאגי, אמא, אנחנו לוקחים אותו בכל מקרה לבית של בומלי עכשו, " אמר רומלי.

הוא ובומלי שתנו מיץ ואכלו עוגיות שאפתה אמו של רומלי, ואחר כך קראו לפיל לבוא אתם, אמרו שלום לאמא של רומלי והלכו.

"פיל, פיל, בוא!" קרא בומלי לפיל.

הפיל הרים את חדקו והלך אל בומלי.

בומלי לטף את ראשו. "איך נקרא לך? אולי אתה צריך שם?" אמר לו בחבה.

"כן, אפשר לקרא לו פילי," הציע רומלי.

"אם כבר, אז פילפילי," אמר בומלי.

"טוב, זה נשמע חמוד מאוד, בוא נקרא לו פילפילי," התלהב רומלי.

"פילפילי, פילפילי, בוא!" ופילפילי בא אחריהם, ונראה שמח שיש לו חברים ענקיים וטובי לב כאלה.

"אני חושב שהוא שמח שפעם אחת הוא לא הכי גדול בסביבה, ושהוא יכול להרגיש קצת קטן לעמתנו," הסביר בומלי לרומלי.

"נכון, ככה הוא כאלו קטן כי אנחנו יותר גדולים ממנו," הסכים אתו רומלי.

הם נרדו מן הגבעה ועלו על גבעה אחרת, שעליה שכן בית משפחתו של בומלי.

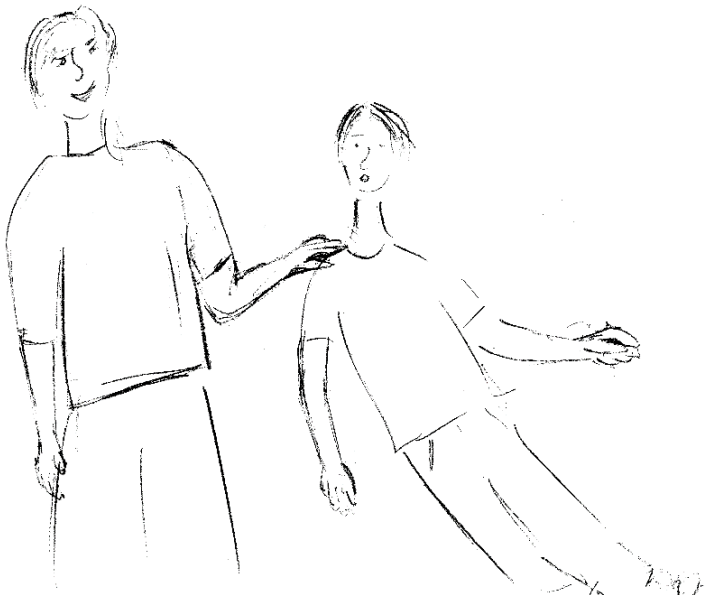
הבית היה גדול מאוד, והיה מקף בשדה ענקי מלא עשב ופרחי בר.

"פילפילי, תראה כמה דשא? היה לך פה!" צהל בומלי.

הפיל הוריד מיד את ראשו כדי לבדק את העשב, ואכל ממנו חפז שלם.

"טעים, נכון?" שמח בומלי.

אמא של בומלי נופפה אליהם מהבית, ואבא שלו בא לקראתם. הוא היה ענק ענקי באמת – הוא היה גדול אפילו יותר מאמא של בומלי ומבומלי עצמו.

"הו הו, מה יש לנו כאן?" הוא אמר בקולו העבה, "בומלי חביבי, מזמן לא ראיתי אותך!" והוא חבק את בנו בומלי בחבוק ענקי.

"ואתה, רומלי – מה שלומך, חביבי?" אמר אבא של בומלי לרומלי, וטפח על כתפו כל כך חזק, שרומלי עף קצת הצדה.

"אבא, אל תעיר אותי," מחה בומלי.

"סליחה, לא התכונתי", אמר האבא, "זה פשוט קורה לי. ככה זה, אנחנו הענקים – יש לנו יותר מדי כוח, אתם יודעים..." והוא חיך חיך כזה טוב לב, שרומלי התפניס מיד.

"אז תספרו קצת מה קורה אתכם ומה אתם עושים – כבר כמה ימים שלא הייתם כאן," אמר להם אבא של בומלי.

הם הלכו אל הבית ופילפילי נשאר ללחץ עשב בשדה. כשהם נכנסו פנימה, אמא של בומלי חבקה אותם והגישה להם תה ועוגת תפוחים.

"אמא, העוגה כל כך טעימה!" קרא בומלי אחרי שטעם אותה. "אנחנו רעבים, לא אכלנו כל כך הרבה כשעלינו להר."

"אבל תספרו הכל מהתחלה," בקשה אמא של בומלי, והם ספרו לה על הרפתקאות שלהם... על הטרמפולינה וכמה כיון זה היה לקפץ עליה, ועל הקר בצורת כובע קסמים, ועל היער האפל עם הלמורים, ועל ההתחרות ביער, ואיך פילפילי מצא אותם והצטרף אליהם.

"זה אני מצאתי אותו ראשון!" קרא בומלי.

"נכון, ואני נצחתי בתחרות הריצה!" קרא רומלי.

"חביבי, היו לכם הרפתקאות נפלאות, שמחה אמא של בומלי. היא בכלל

לא הייתה מדאגת בגלל פילפילי.

"אמא, פילפילי יכול פשוט לגור אצלנו באחו, נכון?" שאל בומלי.

"בטח, למה לא?" אמרה אמא של בומלי.

"אבא, אתה חושב שזה בסדר?"

"כן, בטח, זה נחמד מאוד שיהיה לנו פיל," הסכים אבא של בומלי, "אני הולך להגיד לו שלום, הוא יצטרף להכיר אותי אם הוא גור אצלנו."

אבא של בומלי הלך אל הפיל ושרק לו, ופילפילי בא והתחבב לו ברגל.

"אבא, בוא נשחק בתופסת גשרים, כמו שעשינו כשהייתי קטן," בקש פתאום בומלי. "ככה פילפילי יוכל לשחק אתנו."

"מה? תופסת גשרים?" צחק אביו.

"כן, למה לא?" אמר בומלי. – "אתה יודע – שאם אתה תופס מישוהו אז הוא צריך לעמד ולעשות גשר עם הרגלים שלו, ואז מישוהו אחר יכול לבוא ולזחל לו בגשר בין הרגלים ולשחרר אותו."

"טוב, בואו נשחק בזה," התלהב רומלי. "אולי גם פילפילי יוכל להשתתף?"

"טוב, הסכים אבא של בומלי. "אז מי תופס ראשון?"

"אני!" התנדב בומלי. אבא שלו ורומלי התחילו לרוץ, ובומלי רץ אחריהם ונסה לתפס אותו. רומלי ברח לצד אחד, ואבא רץ לצד השני. פילפילי הסתכל עליהם והניף את החדק שלו מצד לצד. הוא עדין לא הבין על מה המהומה.

בומלי רץ הכי מהר שהוא היה יכול, והצליח לגעת לאבא שלו בגב מאחורה. "אתה תפוס!" הוא קרא בקול והתנשף.

"יפה," אמר אבא שלו, "השגת אותי!" והוא נעמד ברגלים פשוקות, והרגלים שלו יצרו גשר ענקי.

"רומלי, בוא תציל אותי!" הוא קרא לרומלי.

אבל רומלי היה עסוק. הוא ברח מבומלי ובומלי רדף אחריו ולא נתן לו להתקרב לאבא שלו.

ואז קרה משהו משנה מאוד. פילפילי פנה אל אבא של בומלי, הביט בגשר של הרגלים שלו ופשוט הלך ועבר דרכו אל הצד השני!

"אני משחרר, אני משחרר!" קרא אבא של בומלי. "הפיל שלכם שחרר אותי!"

רומלי ובומלי ראו את זה מרחוק והתפקעו מצחוק. זה היה כל כך משעשע!

"מעכשו פילפילי משחק אתנו!" הכריז בומלי.

הם שחקו כמה עוד ועוד, ופילפילי אפילו למד לרדף אחריהם, כך שכמה פעמים הוא בעצמו היה התופס – הוא תפס אותם עם החדק שלו!

לבסוף כלם התעצפו והלכו לשתות ולנוח. בומלי מלא לפילפילי דלי גדול עם מים, ופילפילי שתה את כלו בבת אחת והלך לשכב מתחת לעץ הלבנה.

רומלי אמר לכלם שלום, והחליט לקחת קצת הביתה לאמא שלו. הוא הבטיח לבוא שוב למחרת בבקר.

